

«Βροχή»

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΚΑΚΗ

Ήταν φθινόπωρο του 1991 και είχα κινήσει να συναντήσω τον Θοδωρή, στο Ψυχικό όπου διέμενε. Η Αθήνα βίωνε έναν μουντό, βροχάρη καιρό, ο οποίος πήγαινε προς πρωτοβρόχι. Εγώ -με μηχανάκι τότε- προσπαθούσα αγκομαχώντας να ανέβω την Κηφισίας, όταν ο ουρανός άρχισε να πέμπει ό,τι έκλεψε από τη Γη: Νερό! Μούσκεμα ως το κόκαλο, κατόρθωσα κι έφτασα στην εξώθυρα του Θοδωρή, αλλά αυτός... δεν ήταν στο σπίτι! Κάπου είχε κολλήσει με τη βροχή κι άργησε! Καταβρεγμένος τότε, έβγαλα έ-

να κομμάτι ψευτοχαρτί που είχα στην τσέπη μου κι ένα στυλό, και περιμένοντας τον φίλο μου, συνέλαβα την εικόνα χιλιάδων ανθρώπων που αυτήν τη στιγμή περίμεναν έναν φίλο, μια φίλη, τον αγαπημένο ή την αγαπημένη τους, ή μια οποιαδήποτε άλλη συνάντηση με αδημονία, και η βροχή τους ανέβαλε τη μεγάλη αυτή χαρά, ενώ ταυτοχρόνως όμως τους έκανε και ρομαντική παρέα... Έτσι έγραψα... «κοιτάζω τη βροχή και κλαίω, και τάζω στον Θεό για να 'ρθεις...», που τραγούδησαν οι Οπισθοδρομικοί -αλλά και πολλοί άλλοι καλλιτέχνες- για να φθάσει ο Γιώργος Νταλάρας να εκτιμήσει και να πει πως το τραγούδι αυτό «ραγίζει και τσιμέντα»... και να παίζεται από τα ραδιόφωνα πρώτο πρώτο κάθε που πάει να πάει να ψιχαλίσει...